

Spell

พิมพ์ครั้งที่ 1

35 ล้านงาน กับภารกิจสู่ตำแหน่งอันยิ่งใหญ่ที่จะเปลี่ยนชีวิตไปตลอดกาล

มงกุฎรัก บัลลังก์ลวง

THE ELITE

THE SELECTION SERIES BOOK II

เดียรา แคลลี เขียน อรทัย พันธพงศ์ เปา

-NEW YORK TIMES BESTSELLER-

๖ 1 ๖

อากาศแองเจลีสสงบเงียบ และฉันนอนนิ่งๆ ครู่หนึ่ง ฟังเสียงหายใจของเจ้าชายแม็กซัน การได้เจอเขาในช่วงเวลาอันสงบและเป็นสุขอย่างแท้จริงเริ่มเป็นเรื่องยากขึ้นเรื่อยๆ และฉันดื่มด่ำกับช่วงเวลานี้ซาบซึ้งใจที่เจ้าชายดูอารมณ์ดีเป็นที่สุดเมื่อเขากับฉันอยู่กันตามลำพัง

นับตั้งแต่การคัดสรรคัดเลือกนางสาวออกจนเหลือหกคน เจ้าชายมีอาการกังวลมากกว่าตอนที่พวกเราสามสิบห้าคนมาถึงในตอนแรกเสียอีก ถ้าให้ฉันเดาก็คือ เจ้าชายคิดว่าเขาจะมีเวลามากขึ้นในการตัดสินใจ และแม้ว่ามันจะทำให้ฉันรู้สึกผิดที่ต้องยอมรับ แต่ฉันก็รู้แก่ใจว่าฉันเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาปรารถนาให้เป็นเช่นนั้น

เจ้าชายแม็กซัน รัชทายาทแห่งบัลลังก์อิลเลีย ชอบฉัน เขาบอกกับฉันเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมาว่า ถ้าฉันพูดออกมาตรงๆ ว่าฉันมีใจให้เขาเหมือนเช่นที่เขามีใจให้ฉัน และไม่มีอะไรที่ห่วงเหนียวฉันไว้ การแข่งขันทั้งหมดนี้จะอันสิ้นสุด บางครั้งฉันก็ลองคิดเรื่องนั้นเล่นๆ นึกสงสัยว่าการได้เป็นผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าชายแม็กซันจะให้ความรู้สึกเช่นไร

แต่เรื่องสำคัญก็คือ อันดับแรกเจ้าชายแม็กชันไม่ได้เป็นของฉันคนเดียว มีหญิงสาวอีกห้าคนอยู่ตรงนี้ หญิงสาวที่เขาออกเดทด้วยและกระซิบบอกอะไรๆกับพวกเธอ และฉันไม่รู้ว่าจะคิดอย่างไรกับเรื่องนั้นดี อีกทั้งยังมีข้อเท็จจริงที่ว่า ถ้าฉันรับรักเจ้าชายแม็กชัน ก็หมายความว่าฉันต้องรับมงกุฎเจ้าหญิงด้วย เป็นความคิดที่ฉันอยากจะทำเหม็น ด้วยเหตุที่ฉันไม่มั่นใจเลยว่ามันสมควรจะเป็นของฉัน

และแน่นอน มีแอสเพ็นอีกคน

ตามหลักคือเขาไม่ใช่แฟนของฉันอีกแล้ว เขาบอกเลิกฉันก่อนที่จะฉันจะได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมการคัดเลือกเสียอีก แต่เมื่อเขาปรากฏตัวขึ้นที่พระราชวังในฐานะหนึ่งในองครักษ์ ความรู้สึกทั้งหมดที่ฉันเคยพยายามปลดปล่อยไปก็เอ่อท้นหัวใจ แอสเพ็นคือรักแรก เมื่อฉันมองเขา...ฉันเป็นของเขา

เจ้าชายแม็กชันไม่รู้ว่ายแอสเพ็นอยู่ในพระราชวัง แต่เขารู้ว่ามีใครคนหนึ่งที่บ้านซึ่งฉันพยายามจะตัดใจ และเขาให้เวลาฉันทำใจด้วยความปรานี ในขณะที่เดียวกันเขาก็พยายามหาใครคนอื่นที่จะมีความสุขด้วยได้ในกรณีที่ฉันไม่อาจรักเขาได้

ขณะที่เจ้าชายขยับศีรษะและสูดหายใจอยู่เหนือไหล่ผมของฉัน ฉันคิดใคร่ครวญ การรักเจ้าชายแม็กชันเพียงเท่านั้นจะเป็นอย่างไรนะ

“เธอรู้ไหมว่าครั้งสุดท้ายที่ฉันได้ดูดาวจริงๆ คือเมื่อไหร่” เจ้าชายถาม ฉันขยับเข้าไปใกล้เขามากขึ้นบนผ้าห่มของเรา พยายามทำตัวให้อุ่นท่ามกลางอากาศเย็นของค่ำคืนในแอ่งเจลิส “ไม่รู้เลย”

“อาจารย์ให้ฉันศึกษาวิชาดาราศาสตร์เมื่อสองสามปีที่แล้ว ถ้าเธอดูให้ชัดๆ เธอจะบอกได้ว่าดวงดาวมีสีที่ต่างกันจริงๆ”

“เดี๋ยวนะ ครั้งสุดท้ายที่นายดูดาวคือตอนที่ ศึกษา มันจันเฮอร์อ

แล้วการดูดาวเพื่อความสนุกล่ะ”

เจ้าชายหัวเราะเบาๆ “ความสนุกเหวอ ฉันต้องจัดตารางไว้ระหว่าง
เรื่องการปรีกษาหาหรือเรื่องงบประมาณและการประชุมคณะกรรมการ
โครงสร้างพื้นฐาน อ้อ ไหนจะยุทธศาสตร์การรบอีก ซึ่งพูดก็พูดเถอะ
ฉันไม่เอาไหนเลย”

“นายไม่เอาไหนเรื่องอะไรอีก” ฉันถามพร้อมกับลากมือไปบน
เสื้อเชิ้ตลงแป้งแข็ง เมื่อได้รับการกระตุ้นจากสัมผัสของฉัน เจ้าชาย
แม็กชันใช้มือที่โอบหลังของฉันอยู่ลากวนเป็นวงกลมไปรอบๆ ไหล่ของฉัน

“เธอจะอยากรู้ไปทำไม” เจ้าชายถาม แสร้งทำเป็นหงุดหงิด

“เพราะฉันยังรู้เรื่องของนายน้อยมากนะสิ และนายก็ดูสมบูรณ์แบบ
อยู่ตลอดเวลา มันดีออกที่จะมีบทพิสูจน์ว่านายไม่ได้สมบูรณ์แบบ”

เจ้าชายชันกายขึ้นมานบนข้อศอก สายตาจับอยู่ที่ใบหน้าของฉัน
“เธอก็รู้ว่าฉันไม่สมบูรณ์แบบ”

“ไม่ใช่ก็ใกล้เคียง” ฉันเถียง ความรู้สึกถูบวบจากสัมผัสแผ่ซ่าน
ไปมาระหว่างเรา ผ่านเข้า แขน และนิ้วมือ

เจ้าชายส่ายศีรษะ รอยยิ้มน้อยๆ อยู่บนใบหน้า “งั้นก็ได้ ฉัน
วางแผนการรบไม่เป็น ฉันอ่อนหัดในเรื่องนั้น แล้วฉันก็เดาว่าฉัน
ไม่เอาไหนเรื่องการทำอาหาร ฉันไม่เคยลองหรรอก ก็เลย—”

“ไม่เคยเลยเหวอ”

“เธอก็น่าจะสังเกตนะว่ามีคนกลุ่มหนึ่งที่คอยอบขนมให้เธอกิน
ไม่หว่าดไม่ไหว บังเอิญว่าพวกเขาทำให้ฉันกินด้วยเหมือนกัน”

ฉันหัวเราะคิกคัก ฉันช่วยทำอาหารที่บ้านแทบจะทุกมื้อ “บอกมา
อีกสิ” ฉันขอ “นายไม่ถนัดเรื่องอะไรอีก”

เจ้าชายกอดฉันแนบชิด ดวงตาสีน้ำตาลกระจางขึ้นด้วยความลับ

“ไม่นานมานี้ฉันเพิ่งค้นพบสิ่งนี้...”

“บอกมานะ”

“ดูเหมือนว่าฉันไม่เอาไหนเลยจริงๆ ในการอยู่ให้ห่างจากเธอ มัน
เป็นปัญหาร้ายแรงมาก”

ฉันยิ้ม “นายพยายามอย่างจริงจังหรือยังล่ะ”

เจ้าชายแสรังทำเป็นคิดใคร่ครวญเรื่องนั้น “อืม ยังเลย และ
อย่าหวังเลยว่าฉันจะเริ่ม”

เราหัวเราะเบาๆ ขณะสวมกอดกัน สำหรับช่วงเวลานี้มันง่ายดาย
เหลือเกินที่จะนึกภาพว่านี่คือชีวิตของฉัน

เสียงใบไม้และต้นหญ้าที่เสียดสายกันบ่งบอกว่ามีคนกำลังมา แม้ว่า
การออกเตตของเราจะเป็นที่ยอมรับในทุกกรณี ฉันก็รู้สึกเขินอายนิดๆ
อยู่ดีและลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เจ้าชายแม็กชันลุกตามขณะที่ทหารนายหนึ่ง
เดินอ้อมแนวพุ่มไม้มาหาเรา

“ฝ่าบาท” เขาพูดพร้อมกับโค้งคำนับ “ขอภัยที่มาขัดจังหวะ แต่
ไม่ปลอดภัยอย่างยิ่งที่จะอยู่ข้างนอกในยามวิกาลเป็นเวลานานแบบนี้
พวกกกบฏอาจจะ —”

“เข้าใจแล้ว” เจ้าชายแม็กชันพูดพร้อมกับถอนใจ “ฉันจะกลับ
เข้าไปทันที”

ทหารนายนั้นทิ้งเราไว้ตามลำพัง และเจ้าชายแม็กชันหันกลับมา
หาฉัน “เป็นความบกพร่องอีกอย่างของฉัน ฉันซักจะหมดความอดทน
กับพวกกกบฏเต็มที ฉันหนายจะจัดการกับคนพวกนั้นแล้ว”

เจ้าชายยืนขึ้นและยื่นมือมาให้ ฉันจับมือและมองความขุ่นเคือง
ระคนเศร้าในดวงตาคู่ นั้น เราโดนพวกกกบฏโจมตีสองครั้งนับตั้งแต่การ
คัดสรรเริ่มต้นขึ้น ครั้งหนึ่งโดยชาวเหนือซึ่งเพียงแต่สร้างความวุ่นวาย

และอีกครั้งโดยชาวใต้ซึ่งร้ายแรงถึงชีวิต และแม้กระทั่งด้วยประสบการณ์
ภายในช่วงเวลาอันสั้น ฉันก็เข้าใจความเหน็ดเหนื่อยของเขา

เจ้าชายแม็กซันเก็บผ้าห่มและสะบัด เห็นได้ชัดว่าไม่พอใจที่คำคืน
ของเราไม่มีอันต้องสะดุด

“นี่” ฉันพูด กระตุ้นให้เขาหันมาหา “ฉันสนุกนะ”

เจ้าชายพยักหน้า

“พูดจริงๆ นะ” ฉันพูดพร้อมกับเดินไปหาเจ้าชาย เขาเปลี่ยนไป
ถือผ้าห่มไว้ในมือข้างหนึ่งเพื่อโอบแขนข้างที่ว่างรอบตัวฉัน “เราน่าจะ
หาเวลาทำแบบนี้กันอีกนะ นายจะได้บอกฉันได้ว่าดาวดวงไหนสีอะไร
เพราะฉันดูไม่ออกเลยจริงๆ”

เจ้าชายแม็กซันยิ้มรอยยิ้มเศร้า “ฉันได้แต่หวังว่าอะไรๆ จะง่ายขึ้น
บ้าง มีชีวิตธรรมดาๆ นะ”

ฉันขยับตัวเพื่อจะได้โอบแขนรอบกายของเขา และขณะทำเช่นนั้น
เจ้าชายแม็กซันก็ดึงผ้าห่มเพื่อจะกอดตอบ “ฉันไม่อยากจะบอกให้เคืองใจ
หรอกนะ ฝ่าบาท แต่ถึงแม้จะไม่มีพวกทหาร นายก็ห่างไกลจากความ
ธรรมดามากๆ”

สีหน้าของเจ้าชายสดใสขึ้นเล็กน้อยทว่ายังคงจริงจัง “เธอคงจะ
ชอบฉันมากขึ้นสินะ ถ้าฉันเป็นคนธรรมดา”

“ฉันรู้ว่ามันยากที่จะเชื่อ แต่ฉันชอบนายแบบที่เป็นอยู่มากๆ ฉัน
แค่ต้องการ—”

“เวลา ฉันรู้ และฉันพร้อมจะให้สิ่งนั้นกับเธอ ฉันได้แต่หวังว่าฉัน
จะรู้ว่า เธอจะอยากอยู่กับฉันจริงๆ เมื่อเวลานั้นสิ้นสุดลง”

ฉันมองไปทางอื่น เรื่องนั้นฉันให้สัญญาไม่ได้ ฉันขังใจระหว่าง
เจ้าชายแม็กซันกับแอสเฟินสลับไปสลับมา และไม่มีคนไหนที่ได้เปรียบ

กว่ากัน ยกเว้นก็แต่บางที เวลาที่ฉันอยู่ตามลำพังกับคนหนึ่งคนใด เพราะในช่วงเวลานี้ ฉันอยากจะให้สัญญากับเจ้าชายแม็กชันเหลือเกินว่า ในท้ายที่สุดแล้วฉันจะอยู่ตรงนั้นเพื่อเขา

แต่ฉันทำไม่ได้

“แม็กชัน” ฉันกระซิบ ดูออกว่าเขารู้สึกเหมือนถูกปฏิเสธเมื่อไม่ได้รับคำตอบจากฉัน “ฉันบอกนายอย่างนั้นไม่ได้ แต่สิ่งที่ฉันบอกได้ก็คือ ฉันอยากอยู่ที่นี้ ฉันอยากรู้ว่ามีความเป็นไปได้ไหมที่...” ฉันพูดตะกุกตะกัก ไม่มั่นใจว่าจะพูดอย่างไรดี

“เราเธอ” เจ้าชายแม็กชันเดา

ฉันยิ้ม ดีใจที่เขาเข้าใจฉันอย่างง่ายดาย “ใช่ ฉันอยากรู้ว่ามีความเป็นไปได้ไหมที่เราจะมีกันและกัน”

เจ้าชายปิดผมปอยหนึ่งของฉันผ่านเนินไหล่ “ฉันคิดว่าจะมีความเป็นไปได้สูงมากเลยละ” เจ้าชายตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ฉันก็คิดอย่างนั้น แอ่...ใช้เวลาหน่อย ตกลงไหม”

เจ้าชายพยักหน้าและดูมีความสุขขึ้น ฉันอยากจะยุติคำคืบของเราแบบนี้ ด้วยความหวัง เอ้อ อาจจะมีอีกหนึ่งอย่าง ฉันก็ดริมผีปากและโน้มตัวไปหาเจ้าชายแม็กชัน วอนขอเขาผ่านสายตา

ไม่มีความลังเลแม้สักวินาที เจ้าชายโน้มกายลงมาจุมพิตฉัน มันอบอุ่นและอ่อนโยน ทำให้ฉันรู้สึกเป็นที่รัก ขณะเดียวกันก็ทำให้ฉันโหยหามันอีกอย่างไม่มีเหตุผล ฉันสามารถอยู่ตรงนั้นได้เป็นชั่วโมงๆ เพื่อจะได้รู้ว่าฉันจะรู้สึกอึดเต็มกับความรู้สึกนั้นบ้างไหม แต่เจ้าชายแม็กชันผละออกห่างอย่างปุปปิบเกินไป

“ไปกันเถอะ” เขาพูดด้วยเสียงหยอกเข้าพร้อมกับลากฉันไปทางพระราชวัง “เข้าไปข้างในก่อนที่พวกทหารจะขี่ม้าถือหอกมาตามเราดีกว่า”

ขณะที่เจ้าชายแม็กซันแยกจากฉันตรงบันได ความเหนื่อยล้าก็เข้าปะทะฉันเหมือนดั่งกำแพง ฉันแทบจะต้องลากตัวเองขึ้นไปยังชั้นสองและเดินอ้อมหัวมุมไปที่ห้อง และทันใดนั้นฉันก็ตาสว่างอีกครั้ง

“โอ้!” แอสเพินพูด เขาประหลาดใจเช่นเดียวกันที่เห็นฉัน “ฉันว่าฉันต้องเป็นทหารห่วยสุดๆ ที่ที่กักเอาไว้เธออยู่ในห้องตลอดเวลาที่ผ่านมา”

ฉันหัวเราะเบาๆ อีลิตควรจะนอนกับสาวใช้ประจำตัวอย่างน้อยหนึ่งคนซึ่งจะอยู่เฝ้าตอนกลางคืน ฉันไม่ชอบอย่างนั้นเลยจริงๆ เจ้าชายแม็กซันจึงยินยอมให้มีทหารเฝ้าอยู่หน้าห้องของฉันเพื่อมีเหตุฉุกเฉินประเด็นสำคัญก็คือโดยส่วนใหญ่แล้วทหารนายนั้นคือแอสเพิน มันเป็นความรู้สึกประหลาดระหว่างความตื่นเต้นกับความหวั่นใจที่รู้ว่าเกือบทุกคืนเขาอยู่ข้างนอกประตูห้องของฉันนั่นเอง

ความผ่อนคลายของช่วงเวลานั้นเลือนหายไปอย่างรวดเร็วเมื่อแอสเพินเข้าใจความหมายของการที่ฉันไม่ได้ซุกตัวนอนอย่างปลอดภัยอยู่บนเตียง เขากระแอมด้วยความอึดอัด

“สนุกดีไหมล่ะ”

“แอสเพิน” ฉันกระซิบพร้อมกับดูให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่แถวนั้น “อย่าอารมณ์เสียสิ ฉันเป็นส่วนหนึ่งของการจัดสรรนะ มันต้องเป็นแบบนี้อยู่แล้ว”

“ฉันจะมีโอกาสได้ยังงี้ล่ะ เมอร์ ฉันจะแข่งขันได้ยังงี้ในเมื่อเธอคุยกับผู้เข้าแข่งขันแค่คนเดียว” เขาเข้าใจพูด แต่ฉันจะอย่างไรได้ล่ะ

“อย่าโกรธฉันเลยนะ แอสเพิน ฉันกำลังพยายามหาทางออกให้กับเรื่องทั้งหมดนี้”

“ไม่ เมอร์” เขาพูด ความอ่อนโยนกลับคืนมาในน้ำเสียง “ฉันไม่ได้โกรธเธอ ฉันคิดถึงเธอ” เขาไม่กล้าพูดคำนั้นออกมาดังๆ แต่ทำ

ปากขมุขมิบ ฉันรักเธอ

ฉันอ่อนระทวย

“ฉันรู้” ฉันพูดพร้อมกับวางมือทาบนอกของเขา ปล่อยตัวเอง
ลื่นทุกอย่างที่เรากำลังเสี่ยงไปชั่วขณะ “แต่นั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลงสิ่งที่
เราเป็น หรือการที่ตอนนี้ฉันเป็นอัสิตได้ ฉันต้องการเวลา แอสเฟิน”

เขาเอื้อมมือขึ้นมาเพื่อกุมมือของฉันไว้และพยักหน้า “ฉันมอบ
สิ่งนั้นให้เธอได้ แค่...พยายามหาเวลาให้ฉันบ้างนะ”

ฉันไม่อยากเปิดประเด็นว่าเรื่องนั้นจะยุ่งยากสักแค่ไหน ฉันจึงยิ้ม
ให้เขานิดหนึ่งก่อนจะค่อยๆ ดึงมือออก “ฉันต้องไปแล้ว”

เขามองขณะที่ฉันเดินเข้าห้องและปิดประตูตามหลัง

เวลา ฉันร้องขอมันมากเกินไปในขณะนี้ ฉันหวังว่าถ้าฉันมีเวลา
มากพอ ทุกสิ่งก็จะเข้าที่เข้าทางด้วยตัวมันเอง

๖ 2 ๖

“ไม่จ๊ะ ไม่” พระราชินีแอมเบอร์ลีตอบกลับเสียงหัวเราะ “เรามีเพื่อนเจ้าสาวแค่สามคน แม้ว่าท่านแม่ของคลาร์กสันเสนอว่า เราควรมีมากกว่านั้น เราแค่ต้องการพี่สาว น้องสาว และเพื่อนสนิทซึ่งบังเอิญได้รู้จักกันระหว่างการคัดสรร”

ฉันลอบมองมาร์ลีและดีใจที่พบว่าเธอก็มองมาที่ฉันด้วย ก่อนจะมาถึงพระราชวัง ฉันคิดเตาไปเองว่า ในการแข่งขันที่มีเดิมพันสูงเช่นนี้ ไม่มีทางหรอกที่หญิงสาวคนใดจะทำตัวเป็นมิตร มาร์ลีสวมกอดฉันครั้งแรกที่เราเจอกัน และเราอยู่เคียงข้างกันมานับตั้งแต่วินาทีนั้น เราไม่เคยทะเลาะกันเลย ยกเว้นแค่ครั้งเดียว

ไม่กี่สัปดาห์ก่อน มาร์ลีพูดทำนองว่า เธอไม่คิดว่าเธออยากจะคบกับเจ้าชายแม็กซัน เมื่อฉันบีบคั้นให้เธออธิบาย เธอก็ปิดปากเงียบ เธอไม่ได้โกรธฉัน เรื่องนั้นฉันรู้ แต่หลายวันแห่งความเจ็บก่อนที่เราจะปลดปล่อยมันไปคือความเหงา

“ฉันอยากได้เพื่อนเจ้าสาวเจ็ดคน” คริสส์พูด “ฉันหมายถึงถ้า

เจ้าชายแม็กซันเลือกฉันและฉันจะได้มีงานแต่งงานใหญ่ๆ นะ”

“อืม ฉันจะไม่มีเพื่อนเจ้าสาวหรอกนะ” เซอเลสท์บอก ได้กับคริสส์ “พวกเธอจะเป็นตัวเบี่ยงเบนความสนใจเท่านั้นเอง และในเมื่อจะมีการถ่ายทอดออกทีวี ฉันอยากให้ดวงตาทุกคู่จับอยู่ที่ฉัน”

ฉันรู้สึกโมโห ไม่บ่อยนักที่เราทุกคนจะได้มานั่งคุยกับพระราชินี แอมเบอร์ลี และดูเซอเลสท์ลี ทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักรัดและกำลังทำลายบรรยากาศ

“ฉันอยากใส่ขนบธรรมเนียมในวัฒนธรรมของฉันไว้ในงานแต่งงานด้วย” เอลิส์เสริมเสียงเบา “หญิงสาวในนิวเอเซียนิยมใช้สีแดงในพิธีกรรม และเจ้าบ่าวก็ต้องนำของขวัญไปให้เพื่อนของเจ้าสาวเพื่อตอบแทน พวกเธอที่ยอมให้เธอแต่งงานกับเขา”

คริสส์เอ่ยขึ้น “เตือนฉันให้ไปงานแต่งของเธอด้วยนะ ฉันชอบของขวัญ!”

“ฉันด้วย!” มาร์ลือทาน

“เลดี้อเมริกา เธอเจียบบามากเลย” พระราชินีแอมเบอร์ลีพูด “เธออยากได้อะไรในงานแต่งงานของเธอจ๊ะ”

ฉันหน้าแดงเพราะไม่ได้เตรียมตัวจะแสดงความคิดเห็นใดๆ ทั้งนั้น มีงานแต่งเพียงงานเดียวที่ฉันเคยจินตนาการไว้ และมันจะจัดขึ้นที่ศาลาว่าการเขตแคลิฟอร์เนียหลังจากงานเอกสารจำนวนมากจนทำให้เหนื่อยหน่ายเสร็จสิ้นไป

“เอ่อ สิ่งเดียวที่ฉันคิดก็คือขอให้พ่อทำพิธีส่งตัวให้ฉัน หมายถึงเวลาที่พ่อจับมือของเราและส่งมือต่อให้คนที่เราแต่งงานด้วย นั่นเป็นส่วนเดียวที่ฉันต้องการจริงๆ” แม้จะน่าอาย แต่มันก็เป็นความจริง

“แต่ใครๆ ก็ทำแบบนั้นทั้งนั้น” เซอเลสท์บ่น “ไม่เห็นจะสร้างสรรค์

ตรงไหนเลย”

ฉันควรจะโมโหที่เธอพูดเสียงดังใส่ แต่ฉันเพียงยกไหล่เท่านั้น “ฉันอยากรู้ว่าพ่อเห็นชอบอย่างแท้จริงกับคนที่ฉันเลือกในวันที่มีความสำคัญอย่างมาก”

“ดีออกนะ” นาดาลีพูดพร้อมกับจิบชาและมองไปนอกหน้าต่าง

พระราชินีแอมเบอร์ลีหัวเราะเบาๆ “ฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเราจะเห็นด้วย ไม่ว่าชายคนนั้นเป็นใคร” พระองค์เสริมในตอนท้ายโดยเร็วยังตัวเองไว้ทันขณะจะบอกเป็นนัยว่าเจ้าชายแม็กชันจะเป็นคนที่ฉันเลือก

ฉันสงสัยขึ้นมาว่าพระราชินีคิดเรื่องนั้นไหม และเจ้าชายแม็กชันบอกพระองค์เรื่องของเราหรือเปล่า

ไม่นานหลังจากนั้น การพูดคุยเรื่องพิธีแต่งงานก็ค่อยๆ เงียบลงแล้วพระราชินีก็จากไปทำงานในห้องส่วนตัว เซอเลสที่ไปปักหลักอยู่หน้าโทรทัศน์เครื่องยักษ์ที่ติดอยู่บนผนัง ส่วนคนอื่นๆ เริ่มเล่นไพ่กัน

“สนุกดีนะ” มาร์ลีพูดเมื่อเรามานั่งที่โต๊ะ “ฉันว่าฉันไม่เคยได้ยินพระราชินีพูดคุยมากเท่านี้มาก่อน”

“ฉันว่าพระราชินีน่าจะตื่นเต้นแล้วละ” ฉันไม่ได้เอ่ยกับใครเรื่องที่ป้าของเจ้าชายแม็กชันบอกฉันเรื่องที่พระราชินีแอมเบอร์ลีพยายามจะมีลูกอีกหลายครั้งแต่ก็ล้มเหลว อดีตการคาดหมายไว้ว่าน้องสาวของเธอจะเป็นกันเองกับเรามากขึ้นเมื่อคนในกลุ่มมีจำนวนน้อยลง และเธอก็พูดถูก

“โอเค เธอต้องบอกฉันมา เธอไม่มีแผนสำหรับงานแต่งงานจริงๆ หรือเธอแค่ไม่อยากเล่าสู่กันฟัง”

“ฉันไม่มีจริงๆ” ฉันยืนยัน “ฉันมีปัญหาเกี่ยวกับการถ่ายภาพงานแต่งงานใหญ่โต เธอเข้าใจใช่ไหม ฉันเป็นชนชั้นที่ห้านะ”

มาร์ลีส่ายศีรษะ “เธอเคยเป็นชนชั้นที่ห้าต่างหาก ตอนนี้เป็น

ชนชั้นที่สามแล้ว”

“จริงสิ” ฉันพูดขณะนึกถึงสถานะใหม่ของตัวเอง

ฉันเกิดมาในครอบครัวชนชั้นที่ห้า เป็นศิลปินและนักดนตรีซึ่งโดยทั่วไปแล้วได้ค่าจ้างน้อยนิด และแม้ว่าฉันจะไม่ชอบระบบชนชั้นโดยรวม แต่ฉันก็ชอบสิ่งที่ตัวเองทำเพื่อหาเลี้ยงชีพ มันแปลกดีที่นึกถึงตัวเองเป็นชนชั้นที่สาม และต้องเลือกเปิดใจรับการสอนหรือการเขียนเป็นอาชีพ

“เลิกเครียดได้แล้ว” มาร์ลีพูดขณะอ่านสีหน้าของฉัน “เธอยังไม่มีอะไรให้ต้องกังวลเสียหน่อย”

ฉันกำลังจะแย้ง แต่ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงร้องของเซอเลสท์เสียก่อน

“อะไรเนี่ย!” เธอตะโกนพร้อมกับกระแทกรีโมดกับโซฟา ก่อนจะซึ่มไปที่โทรทัศน์อีกครั้ง “โอ๊ย!”

“ฉันคิดไปเองหรือว่าเธอยิ่งร้ายขึ้นกันแน่” ฉันกระซิบกับมาร์ลี เรามองดูขณะที่เซอเลสท์กระแทกกดรีโมดซ้ำๆ ก่อนจะล้มเลิกและหันไปเปลี่ยนช่องด้วยมือ ฉันเดาว่าถ้าฉันเติบโตมาในฐานะชนชั้นที่สอง นั่นคงเป็นสิ่งที่จะทำให้ฉันกระฟัดกระเฟียดได้

“ฉันว่าเป็นเพราะความเครียดนะ” มาร์ลีออกความเห็น “เธอสังเกตไหมว่านาตาลีเริ่มจะ ‘ไม่รู้สิ...ทำตัวห่างเหินมากขึ้นนะ’”

ฉันพยักหน้า และเราทั้งคู่มองไปทางหญิงสาวสามคนที่กำลังเล่นไพ่ด้วยกัน คริสส์กำลังยิ้มขณะสับไพ่ แต่นาตาลีกำลังสำรวจปลายผม บางครั้งก็ดึงผมบางเส้นที่เธอจะไม่ชอบออกมา สีหน้าของเธอเลื่อนลอย

“ฉันคิดว่าเราทุกคนเริ่มรู้สึกถึงความตึงเครียดแล้ว” ฉันสารภาพ “มันยากกว่าเดิมที่จะนั่งเอกเซนกและเพลิดเพลินใจไปกับพระราชวัง ในเมื่อกลุ่มมีขนาดเล็กลงไปมาก”

เซอเลสท์ทำเสียงฮึดฮัด และเราเหลือบมองไปทางเธอ แต่เบื่อน

สายตาหนีโดยเร็วเมื่อเธอสังเกตเห็นเรามองไป

“เดี๋ยวนะ” มาร์ลีพูดพร้อมกับขยับตัวบนเก้าอี้ “ฉันคิดว่าฉันจะไปห้องนํ้า”

“ฉันก็คิดอยู่เหมือนกัน เธออยากไปพร้อมกันไหม” ฉันเสนอ
เธอยิ้มพร้อมกับสายตาสีระ “เธอไปก่อนเถอะ ฉันจะดื่มชาให้หมดก่อน”

“โอเค เดี๋ยวลอ”

ฉันออกจากห้องสตรี้ เดินเรื่อยๆ ไปตามโถงทางเดินอันงดงาม ฉันไม่มั่นใจว่าจะเลิกคิดได้ใหม่ว่าที่นั่นน่าตื่นตาเพียงใด ฉันใจลอยจนเดินชนเข้ากับทหารนายหนึ่งจังหวะที่กำลังเลี้ยวตรงหัวมุมพอดี

“โอ๊ะ!” ฉันพูด

“ขอภัยครับ คุณผู้หญิง หวังว่าผมคงไม่ทำให้คุณตกใจ” เขาจับข้อศอกของฉัน ช่วยประคองให้ฉันทรงตัวได้

“ไม่ค่ะ” ฉันพูดพร้อมกับหัวเราะเบาๆ “ไม่เป็นไรเลย ฉันก็ควรจะดูทางให้ดี ขอขอบคุณที่ช่วยจับฉันไว้ นายทหาร...”

“วู้ตเวิร์คครับ” เขาตอบพร้อมกับค้อมคำนับให้ฉันเร็วๆ

“ฉันชื่ออเมริกา”

“ผมรู้ครับ”

ฉันยิ้มและกลอกตา แนนอนว่าเขารู้

“เอ่อ หวังว่าคราวหน้าที่บังเอิญเจอกัน เราจะไม่พุ่งชนกันแบบนี้
อีกนะ” ฉันพูดติดตลก

เขาหัวเราะในลำคอ “เห็นด้วยครับ ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดี คุณผู้หญิง”

“เช่นกัน”

ฉันบอกมาร์ลีเรื่องที่ผมเดินชนกับนายทหารวุฒิวีร์คอย่างน่าอาย
เมื่อฉันกลับมาและเตือนเธอให้เดินระวัง เธอหัวเราะฉันและสายศีรษะ

เราใช้เวลาตลอดช่วงบ่ายนั่งข้างหน้าต่าง คอยกันเรื่องที่บ้านและ
เรื่องหญิงสาวคนอื่นๆ ขณะเดียวกันก็ดื่มด่ำกับแสงแดด

มันเศร้าที่ฉันนึกถึงเรื่องอนาคตในตอนนั้น การคัดสรรจะจบลง
ในที่สุด และแม้จะรู้ว่ามาร์ลีกับฉันจะยังสนิทกันดี ฉันก็คงคิดถึงการได้คุย
กับเธอทุกๆ วัน เธอเป็นเพื่อนที่แท้จริงคนแรกที่ผมผูกมิตรด้วย และ
ฉันได้แต่หวังว่าจะมีเธออยู่ข้างกันเรื่อยไป

ขณะที่ฉันพยายามอยู่กับช่วงเวลานี้ มาร์ลีมองเหม่อออกไปนอก
หน้าต่าง ฉันนึกสงสัยว่าเธอกำลังคิดอะไร แต่ทุกอย่างสงบนิ่งมากจนฉัน
ไม่ได้เอ่ยถาม